

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 13. septembrī*

Lieta C-307/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Juzgado de lo Social nº 1 de San Sebastián* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 6. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 4. augustā, tiesvedībā

Yolanda Del Cerro Alonso

pret

Osakidetza-Servicio Vasco de Salud.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*] (referents), J. Klučka [*J. Klučka*], J. Makarčiks
[*J. Makarczyk*] un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 21. septembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Del Cerro Alonso* vārdā — A. Angoitija Lopess [*A. Angoitia López*], *abogado*,

- *Osakidetza-Servicio Vasco de Salud* vārdā — R. Nabahass Kardenals [*R. Navajas Cardenal*], *abogado*,

- Spānijas valdības vārdā — H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcamo*],
pārstāvis,

- Īrijas vārdā — D. Dž. O'Hagans [*D. J. O'Hagan*], pārstāvis, kam palīdz E. Kolinss [*A. Collins*], *SC*, E. Kerrs [*A. Kerr*], *BL*, F. O'Dabgeils [*F. O'Dubhghaill*], *BL*, M. Henegans [*M. Heneghan*], *state's solicitor*, un Dž. Gormlijs [*J. Gormley*],
advisory counsel,

- Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz
M. Masella Duči Teri [*M. Massella Ducci Teri*], *avvocato dello Stato*,

- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — T. Herisa [*T. Harris*], pārstāve, kurai palīdz T. Vards [*T. Ward*] un K. Smita [*K. Smith*], *barristers*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — M. van Bēks [*M. van Beek*] un R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 10. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz 4. klauzulas 1. punkta interpretāciju 1999. gada 18. martā noslēgtajā pamatnolīgumā par darbu uz noteiktu laiku (turpmāk tekstā — “pamatnolīgums”), kas pievienots pielikumā Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvai 1999/70/EK par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV L 175, 43. lpp.).

- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar prāvu starp Del Sero Alonso [*Del Cerro Alonso*] un viņas darba devēju *Osakidetza-Servicio Vasco de Salud* (turpmāk tekstā — “*Osakidetza*”) par piemaksu par darba stāžu piešķiršanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši pamatnolīguma 1. klauzulai, tās “mērķis ir:

- a) uzlabot noteikta darba laika darba kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu;
- b) radīt kārtību, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu, kas rodas, piemērojot uz noteiktu laiku slēgtu darba līgumu vai attiecību tiesisko pārmantojamību”.

4 Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punktā ir paredzēts:

“Šo nolīgumu piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī.”

5 Atbilstoši pamatnolīguma 3. klauzulai “šajā nolīgumā:

- 1) “noteikta laika darba ņēmējs” ir persona, kurai ir darba līgums vai darba attiecības, ko savā starpā tieši noslēdzis darba devējs un darba ņēmējs, kur darba līguma vai darba attiecību izbeigšanu nosaka tādi objektīvi apstākļi kā noteikta

termiņa iestāšanās, konkrēta uzdevuma izpilde vai konkrēta gadījuma iestāšanās;

2) “salīdzināmais pastāvīgais darba ņēmējs” ir darba ņēmējs, kam tajā pašā uzņēmumā ir darba attiecības vai darba līgums uz nenoteiktu laiku un kas nodarbināts tajā pašā vai līdzīgā profesijā, pienācīgi ņemot vērā kvalifikācijas/ iemaņas. [..]”

6 Pamat nolīguma 4. klauzulas 1. punktā ir noteikts:

“Darba nosacījumi, ko piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, neskatoties uz to, ka ar viņiem slēgts līgums vai darba attiecības uz noteiktu termiņu, nav mazāk izdevīgi par tiem, ko piemēro salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgiem nosacījumiem nav objektīva pamata [ja atšķirīgus nosacījumus pamato objektīvi iemesli].”

Valsts tiesiskais regulējums

7 Spānijas veselības aprūpes sistēmas štata darba ņēmējiem piemērojamie pamatnoteikumi ir ietverti 2003. gada 16. decembra likumā Nr. 55/2003 par pamatnoteikumiem veselības aprūpes dienestos nodarbinātajiem štata darba ņēmējiem (*Ley 55/2003 del Estatuto Marco del personal estatutario de los servicios de salud*, BOE Nr. 301, 17.12.2003., 44742. lpp.).

8 Kā tas izriet no Likuma Nr. 55/2003 1. panta, likuma mērķis ir noteikt civildienesta speciālā režīma pamata normas, kas attiecas uz valsts veselības aprūpes sistēmā ietilpstošo dienestu štata darba ņēmējiem.

9 Likuma Nr. 55/2003 2. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šo likumu piemēro štata darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti autonomo kopienu veselības aprūpes dienestu sanitārajos centros vai iestādēs, vai arī valsts vispārējās pārvaldes sanitārajos centros vai dienestos.”

10 Likuma Nr. 55/2003 8. un 9. pantā ir nodalīti “pastāvīgie štata darba ņēmēji” un “pagaidu štata darba ņēmēji”.

11 Likuma Nr. 55/2003 41. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “štata darba ņēmēju atalgojumu veido pamatatalgojums un papildu atalgojums”. Atbilstoši šī likuma 42. panta 1. punktam pamatatalgojums ietver pamatalgu, prēmijas un trīsgades piemaksas, kuras piešķir par katriem trīs nostrādātajiem gadiem.

12 Likuma Nr. 55/2003 44. pantā ir noteikts:

“Pagaidu štata darba ņēmēji saņem visu pamatatalgojumu un papildu atalgojumu, kas attiecīgajā veselības aprūpes dienestā atbilst darba ņēmēja amatam, izņemot trīsgades piemaksas.”

13 Basku autonomajā kopienā pamata tiesiskais regulējums, kas ir piemērojams štata darba ņēmējiem, ir ieviests ar 2000. gada 21. novembra Dekrētu Nr. 231/2000 par *Osakidetza-Servicio Vasco de Salud* darba ņēmēju darba nosacījumus reglamentējošā nolīguma apstiprināšanu (*Decreto 231/2000 de 21 de noviembre, por el que se*

aprueba el Acuerdo regulador de las condiciones de trabajo del personal de Osakidetza-Servicio Vasco de Salud; BOPV Nr. 234, 07.12.2000., 21912. lpp.). Osakidetza darba ņēmēju darba nosacījumus reglamentējošā nolīguma, kas pievienots minētajam dekrētam, 74. pantā ir paredzēts, ka trīsgades piemaksu saņemšanai darba ņēmējam ir jābūt piederīgam “pastāvīgo štata darba ņēmēju” kategorijai.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 14 No Tiesai iesniegtajiem iesniedzējtiesas lietas materiāliem izriet, ka Del Sero Alonso vairāk nekā divpadsmit gadus no 1990. gada 1. februāra līdz 2004. gada 30. jūnijam strādāja par administratīvo palīgdarbinieku dažādās Basku zemes veselības aprūpes sistēmas slimnīcās un ka viņa visā šajā laika posmā bija pieskaitīta “pagaidu štata darba ņēmējiem”.
- 15 Nokārtojusi atbilstošos atlases pārbaudījumus, Del Sero Alonso no 2004. gada 1. jūlija ieņēma Basku zemes veselības aprūpes sistēmas slimnīcā administratīvā palīgdarbinieka amatu kā “pastāvīgs štata darba ņēmējs”.
- 16 2004. gada 7. jūlijā attiecīgā persona lūdza atzīt dienestā iepriekš nostrādātos divpadsmit gadus, kas dod tiesības uz četrām trīsgadu piemaksām. Viņas darba devējs, *Osakidetza*, atzina par pamatotu viņas lūgumu un apstiprināja viņas stāžu no 1992. gada 17. aprīļa. Del Sero Alonso atalgojums tādējādi tika paaugstināts par četrām trīsgadu piemaksām, sākot ar 2004. gada 1. jūliju, kad tā tika iecelta amatā.

- 17 2004. gada 12. novembrī Del Sero Alonso iesniedza jaunu lūgumu tai izmaksāt trīsgades piemaksas, kas bija jāizmaksā gadā pirms viņas iecelšanas amatā, kas kopā sasniedz summu EUR 1167,94 apmērā. Šajā sakarā viņa atsaucas uz trešo papildu noteikumu 1989. gada 29. septembra Karaļa dekrētā Nr. 1181/1989 par piemērošanas normu pieņemšanu 26. decembra Likumam Nr. 70/1978 par Valsts veselības institūta darba ņēmēju iepriekš sniegto pakalpojumu valsts pārvaldē atzīšanu (*Real Decreto 1181/1989 por el que se dictan normas de aplicación de la Ley 70/1978, de 26 de diciembre, de Reconocimiento de servicios previos en la Administración Pública al personal estatutario del Instituto Nacional de la Salud*, BOE Nr. 237, 03.10.1989., 30952. lpp.), kurā ir paredzēts, ka dienestā pavadītā darba stāža atzīšanas ekonomiskās sekas ar atpakaļejošu spēku var attiecināt uz viena gada laika posmu pirms pieteikuma par iepriekšējā dienesta atzīšanu iesniegšanas.
- 18 Tā kā atbilde uz šo lūgumu netika sniegta, attiecīgā persona vērsās iesniedzējtiesā, būtībā norādot, ka atteikums viņai ar atpakaļejošu spēku piemērot dienestā pavadītā darba stāža atzīšanas ekonomiskās sekas veido "pagaidu štata darba ņēmēju" diskrimināciju salīdzinājumā ar "pastāvīgajiem štata darba ņēmējiem".
- 19 *Osakidetza* nepiekrīta šādai pretenzijai, jo Dekrētā Nr. 231/2000 ir paredzēts obligāts nosacījums trīsgades piemaksu saņemšanai, atbilstoši kuram attiecīgajai personai ir jābūt "pastāvīga štata darba ņēmēja" statusam. Tā kā Del Sero Alonso šādu statusu ieguva tikai 2004. gada 1. jūlijā, minētās piemaksas viņa var saņemt tikai no šīs dienas.
- 20 Iesniedzējtiesa jautā, vai prasītājai pamata lietā, pamatojoties uz pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā minēto nediskriminācijas principu, ir piemērojams labvēlīgāks risinājums par to, ko panāk, piemērojot valsts tiesību normas.

- 21 Šajā sakarā tomēr ir svarīgi noskaidrot, vai jēdziens “darba nosacījumi” minētās normas nozīmē ietver darba ņēmēja saņemto atalgojumu.
- 22 Turklāt iesniedzējtiesa šaubās par to, vai tiesību aktos vai sociālo partneru nolīgumā paredzētā atšķirīgā attieksme pret “pagaidu štata darba ņēmēju” un “pastāvīgu štata darba ņēmēju” ir “objektīvs iemesls” šī paša nolīguma punkta nozīmē.
- 23 Šajos apstākļos *Juzgado de lo Social n° 1 de San Sebastián* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Direktīva 1999/70/EK, paredzot, ka pagaidu darba ņēmējiem nedrīkst piemērot mazāk labvēlīgus noteikumus nekā pastāvīgiem darba ņēmējiem, attiecas arī uz ekonomiska rakstura nosacījumiem?

Apstiprinošas atbildes gadījumā:

- 2) Vai tas, ka 44. pants [..] likumā Nr. 55/2003 [..] liedz prasīt piemaksu par darba stāžu, ko piešķir pastāvīgiem darba ņēmējiem, ir pietiekami objektīvs iemesls?
- 3) Vai starp darba ņēmēju arodbiedrību pārstāvjiem un administrāciju noslēgtie nolīgumi ir pietiekami objektīvs iemesls, lai pagaidu darba ņēmējiem nepiešķirtu piemaksu par darba stāžu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 24 Lai sniegtu lietderīgu atbildi uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, vispirms ir jāpārbauda, vai tāds darba ņēmējs kā prasītāja pamata lietā pieder darba ņēmējiem, kam ir piemērojama Direktīva 1999/70, un darba ņēmējiem, kam piemēro pamatnolīgumu.
- 25 Šajā sakarā Tiesa jau ir atzinusi, ka gan no Direktīvas 1999/70 teksta un pamatnolīguma teksta, gan no to struktūras un mērķa izriet, ka tajos minētās prasības ir paredzētas piemērošanai arī ar pārvaldes iestādēm un citām publiskā sektora struktūrām noslēgtiem noteikta laika darba līgumiem un darba attiecībām (2006. gada 4. jūlija spriedums lietā *C-212/04 Adeneler u.c.*, Krājums, I-6057. lpp., 54.–57. punkts, kā arī 2006. gada 7. septembra spriedums lietā *C-53/04 Marrosu un Sardino*, Krājums, I-7213. lpp., 40.–43. punkts, un 2006. gada 7. septembra spriedums lietā *C-180/04 Vassallo*, Krājums, I-7251. lpp., 32.–35. punkts).
- 26 Turklāt ir jāpiebilst, kā tas izriet no pamatnolīguma 1. klauzulas, ka tā mērķis ir ne tikai izveidot kārtību, lai novērstu noteikta laika secīgu līgumu vai darba attiecību ļaunprātīgu izmantošanu, bet arī nodrošināt nediskriminācijas principa ievērošanu saistībā ar noteikta laika darbu.
- 27 Ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu, kas ir daļa no Kopienų tiesību vispārējiem principiem, nozīmi, Direktīvas 1999/70 un pamatnolīguma noteikumi, kas paredzēti, lai noteikta laika darba ņēmējiem nodrošinātu tādas pašas priekšrocības, kādas ir paredzētas salīdzināmiem pastāvīgajiem darba

ņēmējiem, izņemot gadījumus, kad atšķirīgu attieksmi pamato objektīvi iemesli, ir jāatzīst par vispārpiemērojamiem, jo tie ir Kopienų sociālo tiesību normas ar īpašu nozīmi, kas ir jāpiemēro katram darbaņēmējam kā minimālās aizsardzības prasības.

- 28 Līdz ar to Direktīva 1999/70 un pamat nolīgums ir piemērojami visiem darbaņēmējiem, kas sniedz pakalpojumus pret atlīdzību, pamatojoties uz noteikta laika darba attiecībām, kas tās saista ar viņu darba devēju.
- 29 Apstāklim, ka attiecīgais amats ir kvalificējams par “štatu” atbilstoši valsts tiesību normām un ka tam ir raksturīgas atsevišķas attiecīgās dalībvalsts civildienesta pazīmes, šajā gadījumā nav nozīmes, lai būtiski neapdraudētu Direktīvas 1999/70 un pamat nolīguma lietderīgo iedarbību un tos vienveidīgi piemērotu dalībvalstīs, tām paredzot iespēju pēc savas iniciatīvas atsevišķām personu kategorijām nepiemērot šajos Kopienų tiesību aktos paredzēto aizsardzību (pēc analogijas skat. 2003. gada 9. septembra spriedumu lietā *C-151/02 Jaeger, Recueil*, I-8389. lpp., 58. un 59. punkts, kā arī 2004. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās no *C-397/01* līdz *C-403/01 Pfeiffer* u.c., Krājums, I-8835. lpp., 99. punkts). Kā tas izriet ne tikai no EKL 249. panta trešās daļas, bet arī no Direktīvas 1999/70 2. panta pirmās daļas, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas preambulas septiņpadsmito apsvērumu, dalībvalstīm ir jānodrošina Kopienų tiesību normās paredzētais rezultāts (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adeneler* u.c., 68. punkts).
- 30 Tā kā nav apstrīdams, ka Del Sero Alonso vairāk nekā divpadsmit gadus strādāja dažādās Basku zemes veselības aprūpes sistēmas slimnīcās kā pagaidu štata darbaņēmēja un ka, turklāt pamata lietā tiek salīdzināts pagaidu štata darbaņēmējs un pastāvīgais štata darbaņēmējs, prasītājam pamata lietā ir piemērojama Direktīva 1999/70 un pamat nolīgums.

Par pirmo jautājumu

- 31 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā minētais “darba nosacījumu” jēdziens ir interpretējams tādējādi, ka tas var būt pamats tādām prasījumiem, kāds tiek aplūkots pamata lietā, ar ko noteikta laika darba ņēmējam tiek prasīts piešķirt piemaksu par darba stāžu, kas valsts tiesību aktos ir paredzēta tikai pastāvīgiem darba ņēmējiem.
- 32 Spānijas valdība, Īrija un Apvienotās Karalistes valdība norāda, ka uz šo jautājumu būtu jāatbild noliedzoši, ievērojot EKL 137. panta 5. punkta teksta interpretāciju 2005. gada 1. decembra spriedumā lietā *C-14/04 Dellas* u.c. (Krājums, I-10253. lpp., 39. punkts).
- 33 Vispirms ir jākonstatē, ka Eiropas Savienības Padome, pieņemot Direktīvu 1999/70, lai ieviestu pamatnolīgumu, balstījās uz EKL 139. panta 2. punktu, kurā ir noteikts, ka Kopieniu līmenī noslēgtos nolīgumus īsteno EKL 137. pantā minētajās jomās.
- 34 To jomu vidū, kurās EKL 137. panta 2. punkts Padomei dod tiesības ar direktīvām noteikt minimālās prasības, lai īstenotu EKL 136. pantā minētos mērķus, kuru vidū ir norādīta darba ņēmēju dzīves un darba apstākļu uzlabošana un viņu atbilstoša sociālā aizsardzība, šajā EKL 137. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir minēti “darba nosacījumi”.
- 35 Tomēr atbilstoši 5. punktam EKL 137. panta noteikumi “neattiecas uz darba samaksu, uz tiesībām apvienoties, uz tiesībām streikot vai uz tiesībām pieteikt lokautus”.

- 36 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka atbilstoši pamatnolīguma 1. klauzulas a) punktam tā mērķis ir “uzlabot noteikta darba laika darba kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu”. Pamatnolīguma preambulā arī ir norādīts, ka tas “ataino darba devēju un darba ņēmēju vēlmi radīt vispārēju kārtību, kas nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi noteikta laika darba ņēmējiem, aizsargājot viņus pret diskrimināciju”. Direktīvas 1999/70 preambulas četrpadsmitajā apsvērumā šajā sakarā ir precizēts, ka pamatnolīguma mērķis ir uzlabot terminētās nodarbinātības kvalitāti, izvirzot obligātās prasības, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots nediskriminācijas princips.
- 37 No minētā izriet, ka pamatnolīgumā ir paredzēts piemērot nediskriminācijas principu noteikta laika darba ņēmējiem, lai šāda veida darba attiecības darba devējs neizmantoju nolūkā šādiem darba ņēmējiem liegt pastāvīgiem darba ņēmējiem paredzētās tiesības.
- 38 Šo Kopienu sociālo tiesību principu nedrīkst interpretēt šauri.
- 39 Otrkārt, tā kā EKL 137. panta 5. punkts ir noteikums, kurā paredzēta atkāpe no minētā panta 1.–4. punkta, šajā punktā minētās jomas ir jāinterpretē šauri, gan lai nelikumīgi neietekmētu šo 1.–4. punktu piemērojamību, gan lai neapšaubītu EKL 136. pantā izvirzītos mērķus.
- 40 It īpaši attiecībā uz EKL 137. panta 5. punktā minēto “darba samaksas” izņēmumu tas ir norādīts tādēļ, ka atalgojuma limeni līgumā valsts mērogā patstāvīgi nosaka sociālie partneri un dalībvalstis attiecīgajā jomā. Šādos apstākļos Kopienu tiesību

pašreizējā stāvoklī ir pieņemts atbilstošs lēmums nesaskaņot atalgojuma līmeņa noteikšanu atbilstoši EKL 136. un turpmākajiem pantiem.

- 41 Tomēr minēto izņēmumu nedrīkst attiecināt uz jebkuru jautājumu, kas jebkādi ir saistīts ar atalgojumu, lai lielā mērā nemazinātu dažu EKL 137. panta 1. punktā minēto jomu nozīmi.
- 42 No iepriekš minētā izriet, ka EKL 137. panta 5. punkta atruna nedrīkstētu traucēt noteikta laika darba ņēmējam, pamatojoties uz nediskriminācijas principu, prasīt viņam piemērot darba nosacījumus, ko piemēro tikai pastāvīgiem darba ņēmējiem, pat ja šī principa piemērošanas dēļ būtu jāizmaksā atalgojuma neizmaksātā starpība.
- 43 Pretēji Spānijas valdības, Īrijas un Apvienotās Karalistes valdības iebildumiem iepriekš minēto interpretāciju neietekmē Tiesas judikatūra, atbilstoši kurai atalgojumam nedrīkst piemērot minimālās prasības, kuras Padome var noteikt ar direktīvām, pamatojoties uz EKL 137. pantu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dellas* u.c., 39. punkts), ja vien Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīva 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem (OV L 307, 18. lpp.) nav piemērojama darba ņēmēju atalgojumam (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dellas* u.c., 38. punkts, un 2007. gada 11. janvāra rīkojumu lietā *C-437/05 Vorel*, Krājums, I-331. lpp., 32. punkts).
- 44 No konteksta, kādā ir izveidojies šis pamatojums iepriekš minētajā spriedumā lietā *Dellas* u.c., kā arī iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Vorel*, neapšaubāmi izriet, ka lietās, kurās ir pieņemti šie nolēmumi, tiek uzdots jautājums par to, kā jēdzienu

“darba laiks” un “atpūtas laiks” interpretācija Direktīvas 93/104 nozīmē var ietekmēt atalgojumu, ko saņem darba ņēmēji, kas sniedz aprūpes pakalpojumus (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dellas* u.c., 37. un 38. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Vorel*, 32. punkts).

45 Tādējādi Tiesa pilnībā atbilstoši EKL 137. panta 5. punkta atkāpes interpretācijai, kas atainota šī sprieduma 41. un 42. punktā, šajā sakarā uzskatīja, ka Kopienų tiesību normu attīstības pašreizējā stadijā atalgojuma par aprūpes darbu izmaksas nosacījumus nevar saskaņot. Tikai valsts iestādes joprojām ir kompetentas noteikt algu un piemaksu summas, kas par attiecīgu darbu ir jāizmaksā katram darba ņēmējam, Direktīva 93/104 principā netraucē dalībvalstīm piemērot tiesisko regulējumu, kurā par darba ņēmēja darbu aprūpes jomā savā darba vietā paredzēts atalgojums, kas laika posmos, kad darba ņēmējs faktiski veic darbu, ir atšķirīgs no atalgojuma laika posmos, kad darbs faktiski netiek veikts (skat iepriekš minēto rīkojumu lietā *Vorel*, 35. un 36. punkts).

46 Šo pašu iemeslu dēļ tāda darba ņēmēja kā prasītāja pamata lietā atalgojuma dažādu veidojošo elementu līmeņa noteikšana neapstrīdami paliek dažādu dalībvalstu kompetento iestāžu kompetencē. Tomēr par to nav iesniedzējtiesā aplūkojamais strīds.

47 Turpretī, kā tas jau tika precizēts šī sprieduma 44. un 45. punktā, atbildot uz jautājumu, vai, piemērojot pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā minēto nediskriminācijas principu, viens no atalgojuma elementiem kā darba nosacījums ir jāpieskir noteikta laika darba ņēmējam tādā pašā mērā kā pastāvīgam darba ņēmējam, ir jāņem vērā EKL 137. panta 1. punkta b) apakšpunkts un līdz ar to Direktīva 1999/70, kā arī, pamatojoties uz šiem tiesību aktiem, pieņemtais pamatnolīgums.

48 Šādos apstākļos uz pirmo uzdoto jautājumu ir jāatbild — pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā minētais jēdziens “darba nosacījumi” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas var būt pamats tādai prasībai, kas aplūkota pamata lietā, ar ko tiek prasīts noteikta laika darba ņēmējam piešķirt piemaksu par stāžu, kas atbilstoši valsts tiesību aktiem ir paredzēta tikai pastāvīgiem darba ņēmējiem.

Par otro un trešo jautājumu

49 Šie jautājumi būtībā attiecas uz jēdziena “objektīvi iemesli” interpretāciju, kurš atbilstoši pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktam ļauj pamatot atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgiem darba ņēmējiem.

50 Iesniedzējtiesa it īpaši jautā, vai šāds objektīvs iemesls varētu būt tikai viens apstāklis, ka šajā gadījumā pastāvošā atšķirīgā attieksme starp noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgiem darba ņēmējiem, kas ir saistīta ar piemaksu par darba stāžu, ir paredzēta likumā vai nolīgumā, kurus ir parakstījuši darba ņēmēju arodbiedrību pārstāvji un administrācija.

51 Šādos apstākļos otrais un trešais jautājums ir jāpārbauda kopā.

52 Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka Tiesa jau ir spriedusi par līdzīgu jautājumu saistībā ar to pašu jēdzienu “objektīvi iemesli”, kas atbilstoši pamatnolīguma 5. klauzulas 1. punkta a) apakšpunktam pamato secīgu noteikta laika līgumu vai darba attiecību atjaunošanu.

- 53 Tiesa uzskatīja, ka šis jēdziens “objektīvi iemesli” ir jāsaprot kā tāds, kas ir saistīts ar precīziem un konkrētiem apstākļiem, kas raksturo noteiktu darbību un kas līdz ar to konkrētajā kontekstā var pamatot secīgu noteikta laika darba līgumu izmantošanu. Šos apstākļus cita starpā rada to uzdevumu īpašais raksturs, kuru izpildei ir noslēgti šādi līgumi, un to raksturīgās iezīmes vai, attiecīgos gadījumos, likumīgais mērķis, ko dalībvalsts tiecas sasniegt sociālās politikas jomā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adeneler* u.c., 69. un 70. punkts).
- 54 Savukārt valsts tiesību norma, kas ar tiesību aktu vai tiesisko regulējumu vispārīgā un abstraktā veidā tikai atļauj noslēgt secīgus noteikta laika darba līgumus, neatbilst iepriekšējā punktā minētajām prasībām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adeneler* u.c., 71. punkts).
- 55 Konkrētāk, noteikta laika darba līgumu izmantošana, pamatojoties tikai uz šādu vispārīgu tiesību normu, nesaistot šādu izmantošanu ar attiecīgās darbības konkrētu saturu, neļauj izstrādāt objektīvus un pārskatāmus kritērijus, lai pārbaudītu, vai šādu līgumu atjaunošana faktiski atbilst reālajai vajadzībai, vai tā ir piemērota izvirzītā mērķa sasniegšanai un šajā sakarā ir nepieciešama (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adeneler* u.c., 74. punkts).
- 56 Pēc analogijas šī pati interpretācija attiecas uz identisko jēdzienu “objektīvi iemesli” pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta nozīmē.
- 57 Šādos apstākļos šis jēdziens ir jāsaprot kā tāds, kas neļauj pamatot atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darbaņēmējiem un pastāvīgiem darbaņēmējiem tikai ar to, ka tas ir paredzēts tādā vispārīgā un abstraktā valsts tiesību normā kā likums vai kolektīvais līgums.

58 Tieši pretēji, šis jēdziens liek attiecīgo nevienlīdzīgo attieksmi pamatot ar precīziem un konkrētiem apstākļiem, kas raksturo attiecīgo darba nosacījumu īpašā kontekstā, kurā šis nosacījums tiek aplūkots, pamatojoties uz objektīviem un pārskatāmiem kritērijiem, lai pārliecinātos, vai šī nevienlīdzība atbilst reālajai vajadzībai, tā ir piemērota izvīrītā mērķa sasniegšanai un šajā sakarā ir nepieciešama.

59 Līdz ar to uz otro un trešo uzdoto jautājumu ir jāatbild — pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darbaņēmējiem un pastāvīgiem darbaņēmējiem, kas ir pamatota tikai ar to, ka šāda attieksme ir paredzēta dalībvalsts tiesību akta vai tiesiskajā regulējumā, vai kolektīvajā līgumā, ko ir parakstījuši darbaņēmēju arodbiedrību pārstāvji un attiecīgais darba devējs.

Par tiesāšanās izdevumiem

60 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) 1999. gada 18. martā noslēgtā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas pievienots pielikumā Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvai**

1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku, 4. klauzulas 1. punktā minētais jēdziens “darba nosacījumi” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas var būt pamats tāai prasībai, kas aplūkota pamata lietā, ar ko tiek prasīts noteikta laika darba ņēmējam piešķirt piemaksu par stāžu, kas atbilstoši valsts tiesību aktiem ir paredzēta tikai pastāvīgiem darba ņēmējiem;

- 2) pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgiem darba ņēmējiem, kas ir pamatota tikai ar to, ka šāda attieksme ir paredzēta dalībvalsts tiesību aktā vai tiesiskajā regulējumā, vai kolektīvajā līgumā, ko ir parakstījuši darba ņēmēju arodbiedrību pārstāvji un attiecīgais darba devējs.

[Paraksti]